

SŁÓW KILKA O OSOBACH NIEPEŁNOSPRAWNYCH

W roku 2020 **Europejski Dzień Walki z Dyskryminacją Osób Niepełnosprawnych** oraz **Dzień Godności Osoby z Niepełnosprawnością Intelktualną** przypada 5 maja.

Święto to, zapoczątkowane przez Francuzów na początku lat 90-tych XX wieku, jest sprzeciwem wobec dyskryminacji osób niepełnosprawnych, zarówno w życiu codziennym, jak i w pracy czy urzędzie. To dzień podkreślający równe prawa każdego człowieka, manifestowania tolerancji i równouprawnienia.

Celem obchodów tego święta jest sprzeciw wobec dyskryminacji osób niepełnosprawnych intelektualnie oraz uświadomienie społeczeństwu różnorodności osób z tym rodzajem niepełnosprawności, pokazanie ich możliwości, a także zwrócenie uwagi na bariery - edukacyjne, zawodowe, komunikacyjne, prawne, kulturalne, a przede wszystkim mentalne, które uniemożliwiają im prowadzenie normalnego życia.

Ten dzień jest okazją do integracji osób zdrowych i niepełnosprawnych. Niepełnosprawni mają pełne prawo do godnego życia i chcą być traktowani tak jak pozostali ludzie i mają do tego pełne prawo zawsze, a nie tylko przez jeden dzień w roku.

Nie istnieje jedna, powszechnie uznana definicja niepełnosprawności, jednak podkreśla się, iż jest to problem społeczny, nie ograniczający się do konkretnej osoby. Na świecie żyje ponad 650 milionów osób z niepełnosprawnościami psychicznymi, fizycznymi lub sensorycznymi. To około 10% całej populacji.

W Polsce najczęstszą przyczynę niepełnosprawności są schorzenia układu krążenia, narządów ruchu oraz schorzenia neurologiczne. Mniej jest osób z uszkodzeniami narządu wzroku i słuchu, z chorobą psychiczną i niepełnosprawnością intelektualną, jednak wciąż są to tysiące ludzi o obniżonej sprawności w codziennym funkcjonowaniu, a zatem i wymagających szczególnego podejścia w edukacji, na rynku pracy i w życiu codziennym.

Tylko co czwarta osoba niepełnosprawna jest aktywna zawodowo. „Aktywna zawodowo” - czyli pracująca lub pragnąca pracować. Niestety, stopa bezrobocia wśród niepełnosprawnych (aktywnych zawodowo) jest wyraźnie wyższa niż w całej populacji i wynosi niemal 18%.

Niepełnosprawnych spotykamy na polskich ulicach rzadziej niż np. w Niemczech, Francji czy Hiszpanii, gdzie w większych miastach widok osoby na wózku jest codziennością.

Jedną z najważniejszych przyczyn są oczywiście bariery architektoniczne. Wszechobecne schody, a także nieodśnieżane porządnie chodniki, nieprawidłowo

zaparkowane samochody, które zostawiają zbyt mało miejsca, by można było obok przejechać wózkiem, wysokie krawężniki... Bariery architektoniczne nie znikają z naszych ulic tak szybko, jak by mogły. Ich codzienność to walka z trudnościami.

Rozprzestrzeniająca się pandemia koronawirusa i wprowadzone w związku z tym obostrzenia dotyczą także osoby niepełnosprawne i ich opiekunów. Zarówno osoby z niepełnosprawnościami, jak i ich opiekunowie pozbawieni zostali możliwości korzystania z placówek oświatowych, ośrodków wsparcia, bogatej oferty kulturalnej, rekreacyjnej oraz aktywności społecznej.

Zmuszeni poprzez sytuacje do spędzania całych dni w domu, bez kontaktów ze swoimi znajomymi, przyjaciółmi, rówieśnikami oczekują wsparcia, pomocy. Całe życie towarzyskie i społeczne toczy się w mediach społecznościowych. Jest to szczególnie ważne, zwłaszcza, że chcemy w ten sposób ochronić osoby najbardziej narażone i wymagające całodobowej pomocy.

Osoby niepełnosprawne też mają swoje marzenia i pragnienia. Od ogółu społeczeństwa potrzebują akceptacji.

Niepełnosprawny też człowiek.

Pamiętajmy o tym!

Pozdrawiam

Katarzyna Ziętara